DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

1 Maart '42 (Lentemaand)
2e Jaargang - No. 4

Gezinshulp

foto I. P. & R. S.

Bouwen

Hoe hebt gij Uw gaven van hoofd, hart en hand
Ten dienste gesteld van Uw volk en Uw land
    Voor 't schoone, het ernstige streven?
Daar wacht zooveel werk, dat juist nu moet gedaan;
Daar is zooveel nieuws, dat nog niet werd verstaan,
    Waarvan gij den uitleg kunt geven.

Hoe hebt gij, voor opbouw Uw tijd en Uw geld,
Uw steun of Uw vriendschap beschikbaar gesteld
    Nu 't gaat om vertrouwen te winnen?
Want nu is het tijd om een brug te slaan,
Om tot hen, die verstard zijn, bereidvol te gaan,
    Tot hen, die nog moeten beginnen.

Bedenkt, dat gij, vrouwen, door Mussert geleid,
Een oer-kern vormt, naar den geest van den tijd,
    Waaruit straks de natie herrijze,
En op vrouw'lijke wijze, door houding en daad,
Aan 't jonge geslacht in den komenden staat,
    Den weg naar vernieuwing zult wijzen.

G. E. MONSEES—VAN DER VEEN

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Rotterdam

Redactrice: A.W. te Luij, Zeestr. 76, Den Haag, tel. 182440 - Adm. Postb. 832, Rotterdam, tel. 72916

1 Maart 1942 (Lentemaand)
2e Jaargang - No. 4

Abonnementsprijs:
f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Rotterdam (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 832, Rotterdam, Prijs 10 cent inclusief porto

Bouwen

door G. E. Monsees—van der Veen

Er valt zooveel te bouwen in den nieuwen komenden staat, er is zooveel, waaraan ook wij vrouwen, onze krachten kunnen wijden, zooveel werk op allerlei gebied dat op uitvoering en vernieuwing te wachten ligt; werk, dat wij misschien nog nooit gedaan hebben, maar dat wij best ter hand kunnen nemen, als het heilig enthousiasme voor de groote zaak, waarvoor wij strijden, ons maar bezielt; al doen wij het dan wat anders dan de mannen; op onze eigen, vrouwelijke wijze.

Er is zelfs nog veel, dat eerst moet worden afgebroken, eer de grondvesten voor de nieuwe volksgemeenschap kunnen worden gelegd: oude toestanden moeten verdwijnen, met oude gewoonten moet worden gebroken; maar bovenal: oude begrippen en opvattingen moeten worden uitgeroeid, evenals dien laksen „laat-maar-waaien-geest". Daar moet een nieuwe, krachtige, frissche geest in ons volk geboren worden, om betere toestanden in het leven te roepen. Gewoonten die wèl deugen, omdat ze berusten op degelijken, oud-Nederlandschen grondslag, op aard, aanleg en wezen van ons volk. En dit zal alleen mogelijk zijn, als ook wij, vrouwen, onze krachten daartoe inschakelen, onze gaven van hoofd, hart en hand beschikbaar stellen, onzen tijd en zoo mogelijk onzen financieelen steun geven.

Wij, dat zijn de nationaal-socialistische vrouwen, die den nieuwen tijd begrepen hebben, die de fouten hebben ingezien van het oude stelsel, en nu willen meebouwen aan een nieuwe maatschappij. Maar nog niet àllen hebben ingezien, dat het niet voldoende is dit alles begrepen te hebben, dat woorden alleen niet helpen; maar dat dáden en dáádkracht vereischt worden van iedereen, die tot werken in staat is. Alle krachten zijn noodig, alle vrouwen dienen ingeschakeld te worden. De Nederlandsche vrouw moet haar belangen leeren inzien; maar wij, die reeds een stapje verder zijn op den weg ter vernieuwing, door Musserts geest bezield, door zijn vorming in de nieuwe idee opgevoed, wij, die reeds korteren of langeren tijd begrijpen, dat het gaat om de toekomst van ons volk, wij mogen zeker niet aan den kant blijven staan!

En op ons rust de taak de vele vrouwen, die nog buiten onze rijen staan, daarin te brengen; haar te overtuigen van onze ideeën, haar het doel van onzen strijd duidelijk te maken, opdat zij meebouwen zullen aan ons gemeenschappelijk belang: een gaaf, gezond en gelukkig Nederlandsch volk.

Hoe kunnen wij dat doel het best bereiken? Zeker niet, door thuis te blijven zitten en rustig ons gemakkelijk leventje verder te leiden! Maar door er op uit te trekken, door ons te begeven onder onze volksgenooten, door met hen te praten over alles wat ons reeds zoo duidelijk is, door hen te overtuigen van de eerlijkheid, de oprechtheid, de goede trouw onzer meeningen. Want nu is het de tijd om een brug te slaan naar de andere zijde, naar onze volksgenooten, die zich nog

Vervolg op pag. 2

Heimkehr,

een Wien-film der U. F. A.

Op de vraag van een der bij de persvoorstelling aanwezige journalisten of het hier een historische film geldt, werd ontkennend geantwoord, doch wanneer deze film niet historisch is, dan is hier toch met een gegeven gewerkt, dat het historische wel zeer benadert. Beschreven wordt het leven van een groep Volksduitschers in een klein Poolsch dorp. Een van die „onderdrukte minderheden", waarvan wij zooveel gehoord en gelezen hebben.

De film begint in het voorjaar van 1939, op het tijdstip, dat de Poolsche burgemeester van het dorp de Duitsche school in beslag neemt om er een gendarmeriekazerne van te maken. Er was natuurlijk geen ander gebouw, het moest die Duitsche school zijn. Vergeefs probeert de onderwijzeres Marie Thomas (Paula Wessely) den burgemeester tot andere gedachten te brengen. Hij blijft bij zijn besluit en tracht integendeel Marie van haar Duitsche standpunt af te brengen.

Het Poolsche volk is dan al duidelijk opgehitst en opgewonden. Als Marie en haar verloofde in de bioscoop wel opstaan maar niet het Poolsche volkslied meezingen, probeert men hen daartoe te dwingen; 't loopt op een vechtpartij uit, waarbij Marie's verloofde doodelijk gewond wordt. Wanhopig probeert zij onderdak voor hem te krijgen in een ziekenhuis, doch daar wordt ze schandelijk afgescheept: die Duitschers willen immers zoo graag Duitsch zijn en niet Poolsch? Welnu, zoek dan een Duitsch ziekenhuis! Intusschen is de gewonde al dood en diep-

Gerhild Weber als Josepha Manz in „Heimkehr".
Foto: Scherl-Ma

Vervolg van pag. 1

van ons afkeeren; met liefde en geduld, met zorg en toewijding. Onze beginselen uitdragen overal en op allerlei wijzen waar dat maar mogelijk is, dat is: bouwen!

Maar bovenal door ons voorbeeld, door onze levenshouding, door onze daden, kunnen wij getuigen van den nieuwen geest, die ons bezielt, dien wij zoo graag bij anderen ingang willen doen vinden. Een rustige, bedachtzame levenshouding in deze moeilijke tijden, een waardige houding, indien wij bespot worden, maar bovenal een vriendelijke gezindheid jegens de nog onwetenden, hulpvaardigheid in geval van nood, dit alles zal meer helpen dan de diepzinnigste betoogen en de langste redevoeringen over het nationaal-socialisme.

Maar bovenal moeten wij bouwen aan de jeugd! Ons geslacht, dat gedeeltelijk in den ouden tijd heeft geleefd, nog vastgeroest zit aan de gebreken van het oude stelsel, zal zich slechts langzaam aan het nieuwe kunnen wennen en aanpassen. Maar in de komende generatie zal reeds vroeg de kiem der zich thans baanbrekende gedachte gelegd kunnen worden. En aan ons, vrouwen en moeders, is dit mooie werk toegewezen: den jongen mensch zóó op te voeden, dat hij in de maatschappij een waardige plaats zal innemen. Niet alleen, door hem de noodige kennis en arbeidzaamheid bij te brengen, maar in de eerste plaats door zijn karaktereigenschappen te ontwikkelen, zijn gevoels- en gemoedsleven in goede banen te leiden, zijn geest vatbaar te maken voor schoone gedachten en indrukken, zijn nationaal gevoel op te wekken, zoodat hij voor het hoogste bezit, den vaderlandschen bodem tot opoffering in staat is. Ook dit is: bouwen!

Wij, nationaal-socialistische vrouwen, moeten ervan doordrongen zijn, dat nu reeds die nieuwe staat, langzaam maar zeker gevormd wordt, en dat wij dus den plicht hebben, naast den man, onze vrouwelijke gaven beschikbaar te stellen.

Wij allen tezamen moeten .... bouwen!

tragisch is het beeld, dat dan volgt: een slechte, modderige weg, waar langzaam en schokkend een boerenwagen voorthobbelt, met Marie op den bok, en achterin alleen een kist...
De mishandelingen gaan dan verder: Martha Launhardt, moeder van twee jongetjes, wordt op straat aangevallen, het hakenkruisje wordt van haar hals gerukt, met steenen wordt ze gedood. Dr. Thomas wordt op een eenzamen weg beschoten en verliest het gezicht.
En na al deze „incidenten" ziet men de Poolsche regeering haar „deelneming" betuigen aan den Duitschen gezant....
Als ten slotte de Volksduitschers in een schuur bijeengekomen zijn om de rede van den Führer te hooren op den 1sten September, worden zij overvallen en gevangen genomen. In twee groote cellen, te klein voor al die menschen, wachten zij op den morgen — op den dood? Alleen Marie Thomas en haar vader, die beiden al zoo zwaar beproefd zijn, behouden het geloof aan den Führer, probeeren de anderen te overtuigen: de Führer zàl ingrijpen, hij zal niet langer dulden, dat Duitschers over de grenzen van het moederland zoo behandeld worden.
Bij het aanbreken van den morgen worden de gevangenen naar een kelder gebracht, waar een machinegeweer door een der ramen gericht is. Na een paar minuten begint inderdaad de beschieting van de weerlooze menschen, die radeloos tegen de muren gedrukt staan. Aangrijpend is de kreet van Josepha Manz (Gerhild Weber), die een kindje verwacht: „Ik zou het zoo graag gezien hebben, één keer maar, is dat te veel gevraagd?"
In dit vreeselijk oogenblik is het Launhardt, die zich de flinkste en de moedigste toont: hij springt omhoog en omklemt met beide handen den loop van den mitrailleur, zoodat de kogels geen doel treffen. Dan is er — eerst nog heel in de verte — het verlossende geluid van stuka's, van schieten, van bommen. De mitrailleur zwijgt, de Poolsche soldaten vluchten; vergeefs tracht men van den kelder uit de deur te openen. Maar daar zijn al de Duitsche soldaten, die de ongelukkigen bevrijden. Nu is het nog maar een kwestie van tijd, en een lange colonne van wagens zet zich in beweging in de richting van de Duitsche grens: de Führer heeft zijn Volksduitschers naar huis gehaald.
De belangrijkste rol, die van Marie Thomas, was bij Paula Wessely in de beste handen. In elk onderdeel is zij even goed op haar plaats: als zij fel vecht voor haar rechten inzake de Duitsche school, als zij tracht den ziekenhuisportier te vermurwen, als zij probeert haar lotgenooten moed in te spreken, en ten slotte — als zij met een paar kwasi-ruwe opmerkingen Launhardt (Attila Hörbiger) ervan overtuigt, dat zij, door verdriet bij elkaar gebracht, nu ook bij elkaar behooren te blijven.
Hoe sterk blijkt uit deze film de kracht van de vrouw. Welk een voorbeeld van zelfopoffering en zichzelf wegcijferen geeft Marie Thomas hier, en hoe weinig ophef wordt ervan gemaakt. Misschien is deze film voor Nederland té propagandistisch; inderdaad wordt den toeschouwer niets bespaard, maar is dat eigenlijk niet juist noodig? Zijn er hier in ons land niet nog veel te veel menschen, die volhouden: dat al die verhalen sterk overdreven zullen zijn. Voor alle Nederlanders, mannen en vrouwen, en ook voor de jeugd, heeft deze film iets te zeggen; zij behoort mèt „Alcazar" en „Pour le Mérite" tot de beste films van den laatsten tijd. M. W.

Paula Wessely als Marie Thomas, de dochter van een Volksduitscher. Foto: Scherl-Ma

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Ditmaal gold ons bezoek een kameraadske, die haar sporen ruimschoots verdiend heeft met de colportage op straat.
Haar huis was niet moeilijk te vinden. Van verre werd het oog reeds getrokken door de vele plakkaten die royaal aan de diverse ramen waren opgeplakt, en aan duidelijkheid niet te wenschen overlieten.
Een vriendelijke dame, met schalksche oogen en levendige bewegingen, deed ons open en toen we haar het doel onzer komst mededeelden, was ze een en al bereidwilligheid.
„'t Kan niet mooier", zeide ze, „ik heb juist een paar dagen geleden hier vlak voor mijn deur wat beleefd dat het vermelden waard is. Op een dag dat ik zoo naar buiten keek, zag ik tot mijn grooten schrik vlak voor de deur op straat een oude dame op den grond liggen, die zeker daar gevallen was. Niemand uit de buurt die ook maar een hand uitstak om te helpen. Ik rende naar buiten. Dadelijk Eerste Hulp opgebeld en toen met een sleetje haar naar binnengehaald, want ik wist niet of ze soms iets gebroken had. Later bleek ze haar heupbeen te hebben gebroken. Ik vroeg haar naam om de familie te kunnen waarschuwen en vernam, dat zij de moeder was van een felle „anti" in mijn buurt.
Ik behandelde de oude dame zoo goed als ik kon en we werden de beste maatjes. Toen belde ik de dochter op en of die even opkeek toen ze vernam, dat haar moeder bij mij in huis lag. Of ze het prettig vond? . . . . Enfin ze zou dadelijk komen. 't Binnentreden in mijn huis ging niet van harte, maar ze moest wel. Ik was de vriendelijkheid in persoon en stelde alles wat maar noodig was te harer beschikking. Inwendig had ik groote pret dat snapt U wel!
Om kort te zijn, de oude dame kwam in het ziekenhuis en later ontving ik mijn bulletjes terug vergezeld van prachtige bloemen en een uitnoodiging om eens een kopje koffie te komen drinken!
Is dàt even wat! babbelde ons kameraadske genoegelijk verder. Zóó moest het toch altijd bij ons zijn. Kwaad met goed vergelden, dat alleen helpt. Dan zien ze, dat die nare N.S.B.ers altijd bereid zijn om te helpen.
We beaamden hetgeen ze gezegd had en verzochten haar tevens eens iets uit haar vele ervaringen als straat-colportrice mede te deelen, wetende dat ze niet op haar mondje was gevallen.
„O", zei ze, zachtjes grinnikend, blijkbaar weer geamuseerd bij de gedachte aan haar ondervindingen, „ik kan er wel een boek over schrijven, zooveel was 't. Het volgende staat mij nog helder voor den geest:
Ik stond steeds op een vasten post. Dat was nog vóór Mei 1940. Naast mij ook steeds trouw het manneke met „Vrijheid, Arbeid, Brood"! Daar kwam op een keer, iemand, van zijn partij, een chef blijkbaar en die riep: „Ik verbied je met die N.S.B.-ster te praten."
Ah, ha, riep ik uit. Is dat jullie veelgeprezen vrijheid?
De chef woest. 't Is toch boter aan de galg gesmeerd met jou te praten.
Wat, zei ik, boter, dan hoogstens margarine, want de boter gaat naar Engeland!
Met een vernietigenden blik reed hij verder.
Als U eens wist waar ze me al voor hebben uitgescholden. Op een dag riep er eentje tegen me: „Kijk eens, ze heb al een bontjas, die Mussert . . . . (en dan volgde een woord, niet voor publicatie vatbaar!) Weer op een keer hoorde ik plotseling achter me: „Vuile vieze rot-fascist". Ik draaide me om en keek in het „schoone gelaat" eener jodin!!!
Zeg eens, weet je wat jij moest doen?
???????????????????????????
„Met je geverfde kop naar Palestina gaan waar je hoort."
De „dame!" woedend af, ze „zou" me wel!
Een week daarop kwam er iemand op me af die van de politie bleek te zijn en vroeg of ik dezelfde dame was, die hier een week geleden ook had gestaan.
Ja, antwoordde ik.
„Weet U nog wat U gezegd hebt tegen een dame? U bent namelijk opdringerig met

Grootvader vertelt uit lang vervlogen tijden...

foto I. P. & R. S.

Zóó zag het huis van ons kameraadske aan de Meezenlaan te Den Haag eruit, tijdens den verkiezingsstrijd. Hulde aan onze vrouwen, die zoo moedig den strijd aanbonden met terreur, laster en hoon.

foto archief.

Uw blad naar die Mevrouw toegekomen! „Dat is een leugen! Bij U deed ik het ook niet, hebt U zelf gezien."
„U moet mee naar het bureau. Ze heeft er getuigen bij!"
„O prachtig, dan weten die ook wat zij gezegd heeft tegen mij."
Op het bureau vertelde men mij dat ik zoo iets toch niet had mogen zeggen!
„Ze hàd toch een geverfde kop! .... Maar, wat mag ik dan wel zeggen! Met Mussert Hou-Zee?
Ja, dat mocht! Vooruit dan maar en meteen knalde het door het bureau „Met Mussert Hou-Zee. Hou-Zee!!!!!!!"
Verder uitroepen als: „Krijg de cholera" en al zulk fraais waren legio. Zoo ook zei iemand op een keer „Hou-kippen". Leer jij 't Wilhelmus maar zingen en draag oranje," voegde ik hem toe. Weet U nog dien tijd, toen de N.S.B.-ers allemaal begraven waren, die doodkisten-affaire? Nu, daar kwam eens een stelletje langs ons huis, die riepen: „Komen jullie er eens uit vuile rotfascisten!" Ik gooide mijn raam open en riep: „Van de dooden niets dan goeds!"
Op een keer vloog er een flesch vitriool door het raam naar binnen, en mijn schuur hebben ze in brand gestoken.
Mijn heele huis zit ook vol aanplakbiljetten. Iedereen kent 't. En dat in een tijd toen alles tegen ons was. Ik ben een van de eersten geweest die de vlag der N.S.B. en de oranje-blanje-bleu-vlag uit stak ..... Och, och, het was toch wel een tijd om nooit te vergeten!
Natuurlijk hebben ze mij ook geïnterneerd. Ik ben nu al zeven jaren bij de Beweging, maar het prettigste vind ik de straat-colportage. Voor iemand die zich zelve in bedwang heeft, ad rem is en gevoel voor humor bezit valt hier heel wat te beleven en te genieten."
Kort daarop namen wij afscheid en menigmaal moesten wij moeite doen niet hardop te lachen als we aan al haar mededeelingen dachten. O, de veelgeprezen humor. Die hebben ze in al die moeilijke jaren er bij ons niet uit kunnen krijgen!
Nu weten wij waarom de N.S.B. zich toen ondanks laster, terreur en bespotting heeft staande gehouden. Een leeuwenaandeel hiervan hebben onze vrouwen gehad. Ja, eigenlijk moesten de mannen op straat. Dat was beter, maar .... die konden in zoovele gevallen niet. 't Was een feit, de vrouwen waren veel fanatieker! De tegenstanders hoonden haar en riepen „ga liever naar huis om je kousen te stoppen". Ze gingen niet. Ze wisten dat er belangrijker dingen op spel stonden, dan kousen stoppen. Dàt deden ze toch óók heusch wel hoor!
Het VADERLAND WAS IN NOOD. Ze stonden op straat en .... ZE BLEVEN ER!!!!
Voor deze dappere kameraadskes, die in weer en wind, hoon en laster trotseerden een driewerf HOU-ZEE!

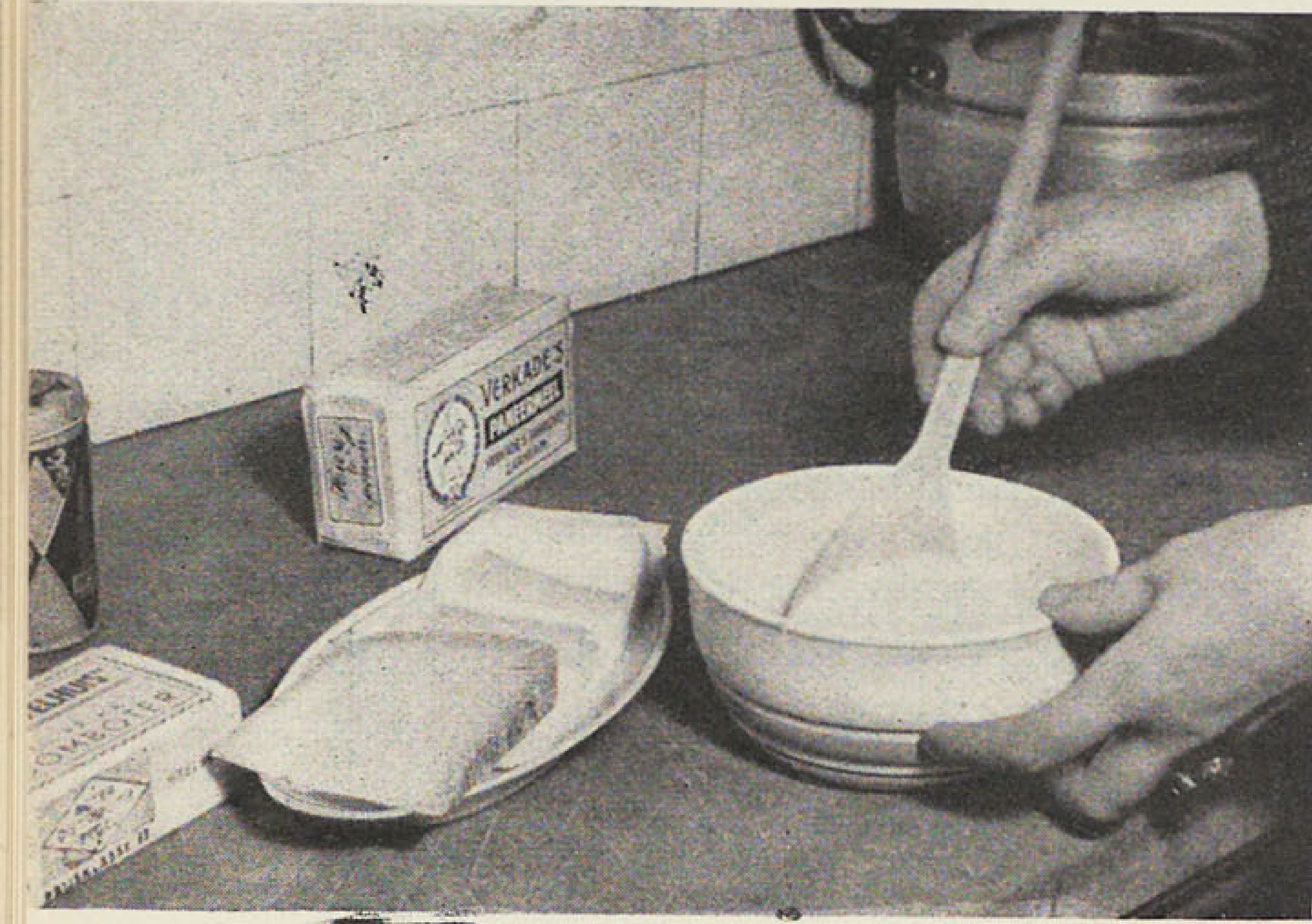
C. E. St. v. 's G.

Wat lezeressen ons inzonden

Kam.ske B. te den H. maakt aardappelbrood en wel op de volgende manier: benoodigdheden: 9 groote aardappelen, 2 kopjes gemalen gort, kopje suiker, 2 lepels kunsteiwit, 1 fleschje citroen-essence, zout naar smaak.
De aardappelen met schil koken, pellen en fijnmaken. Nadat zij koud zijn geworden vermengen met havermout, rijstegries en suiker. Het kunsteiwit met 2 lepels water aanlengen en kloppen. Dan alles bij het deeg voegen met de citroenessence. Alles flink kneeden (als het te droog is, kan er nog wat melk bij) en in een cakevorm doen, die van te voren met een beetje boter is ingesmeerd en wat paneermeel of fijngemaakte beschuit bestrooid.
Pl.minus ½ uur in den oven laten bakken. Wanneer men geen oven heeft, kan men twee dikke koeken in een koekepan bakken, waarin eerst wat boter is gesmolten. 10 Minuten aan beide kanten bakken op een kleine vlam.

Kam.ske B. te den H. schrijft: Uw lekker snoepje bij de thee kunt U op de volgende wijze verkrijgen: in den handel zijn slagroomsurrogaten verkrijgbaar, de zgn. kunst-crême. Deze wordt met wat suiker flink opgeklopt. Men legt op elk bordje een beetje van het aldus verkregen schuim en garneert dit in het midden met wat jam.
Vooral oranje-marmelade, als U die kunt krijgen bij Uw kruidenier, is heerlijk!

Schorseneeren met kaas

Nu we momenteel niet beschikken over de volvette kaas, zoodat die van tegenwoordig ons wel wat flauw en smakeloos voorkomt, zullen we er iets op moeten bedenken om ons rantsoen kaas zoo voordeelig en smakelijk mogelijk te gebruiken.

Wij kozen voor dit recept een schotel van schorseneeren met kaas. Dus een schotel voor onze vleeschlooze dagen.

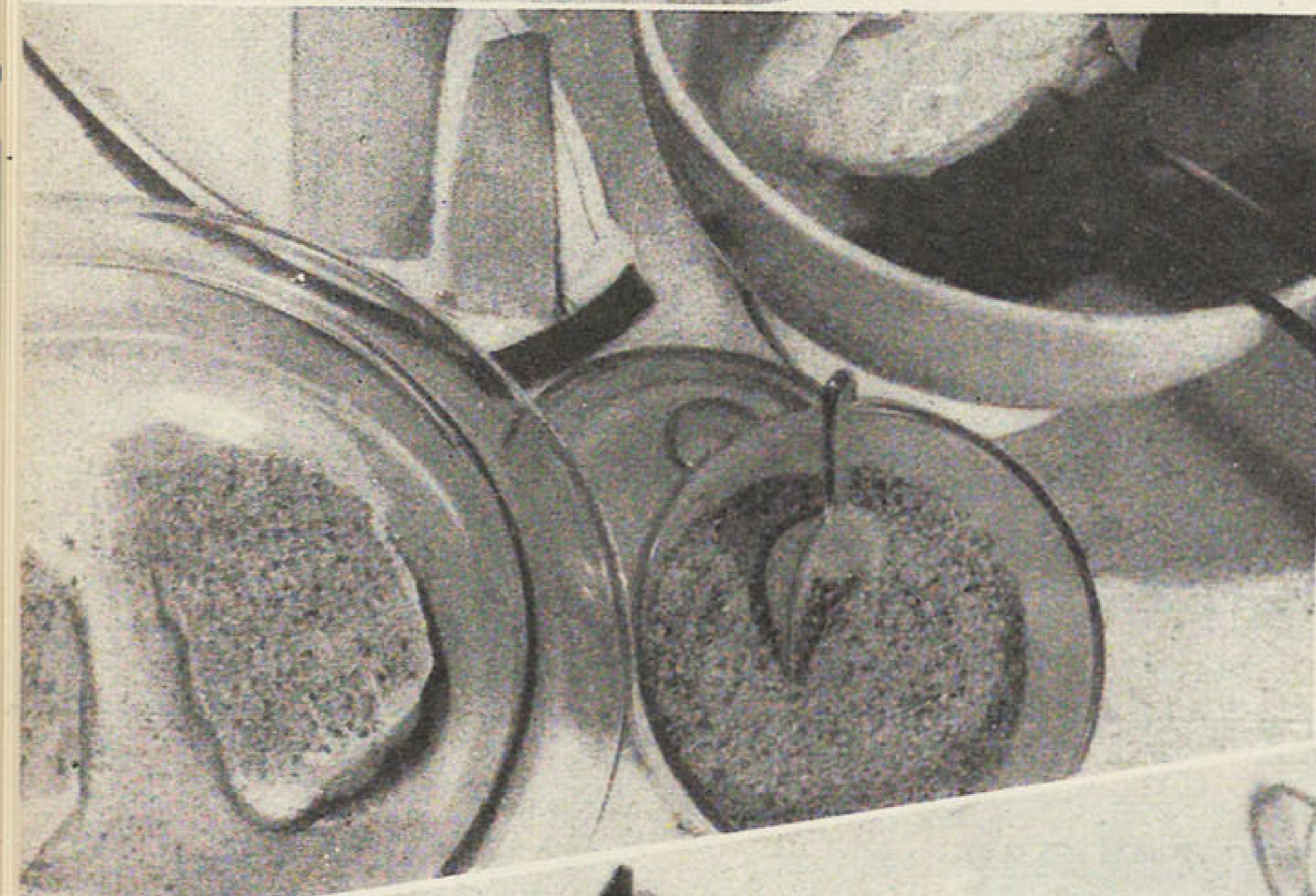
Schorseneeren worden in vele huishoudens nog maar weinig gegeten. Maar ze zijn heel smakelijk. Mogelijk is het, dat men een beetje tegen het werk opziet?

Men schrapt ze voorzichtig af bij kleine stukjes tegelijk. Zoodra men een stukje blank heeft doet men het in wat water, zoo mogelijk met een scheut melk, dan blijven ze mooi wit. Vervolgens kookt men ze gaar in wat water met zout.

De kaas verdeelt men in zooveel plakjes als men noodig heeft.

Van wat water met bloem maakt men een dik papje, hierin wentelt men de plakjes. Bestrooit ze met paneermeel of fijngewreven beschuit en bakt ze vlug knappend in een klein beetje boter.

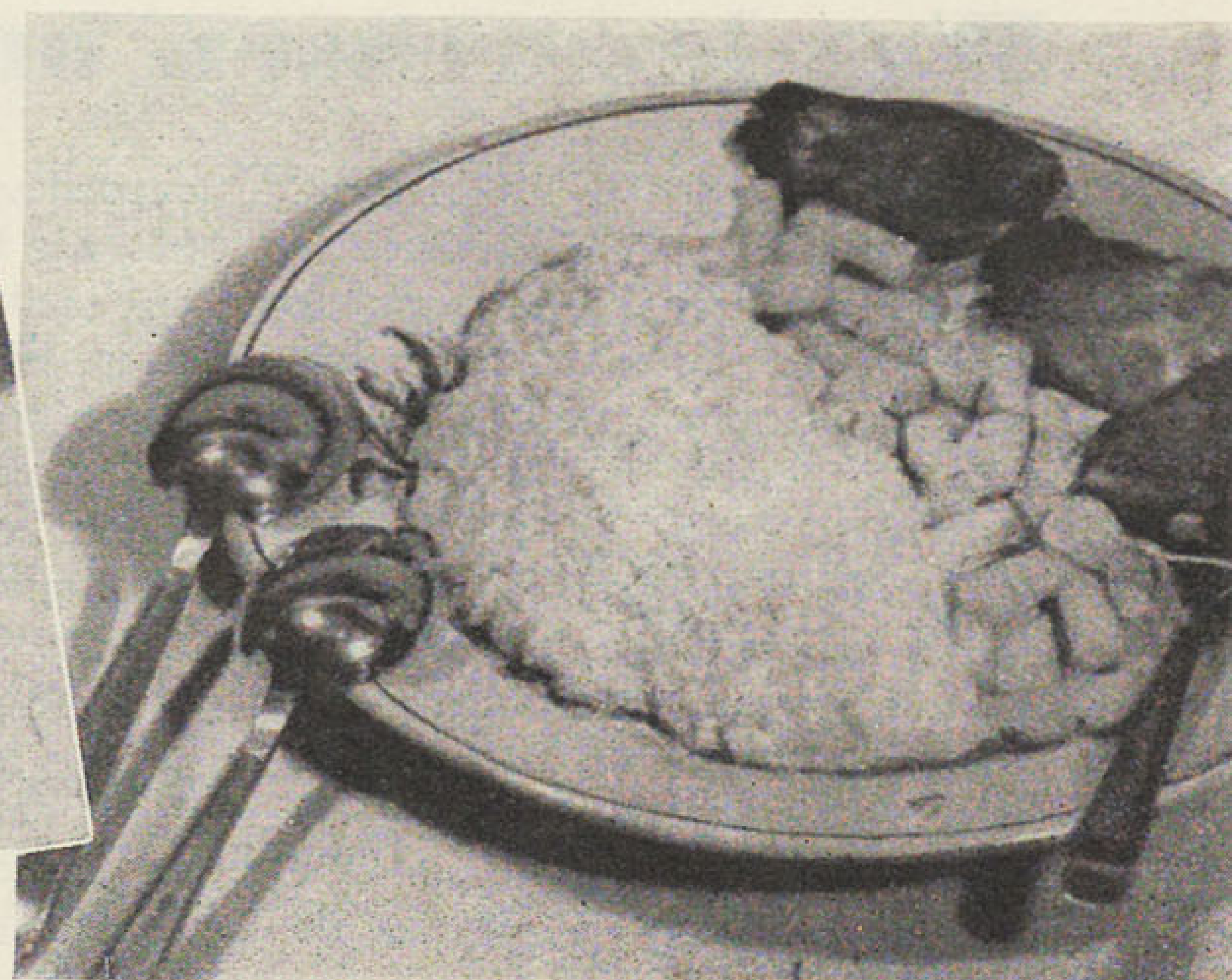

Van de aardappels maken we ditmaal puree. Nu kunt U eventueel nog een gewoon sausje over de schorseneeren maken, bijv. met wat tomatenpuree.

U heeft dus noodig eenige plakjes kaas, 1 kg schorseneeren (bewaar het kookvocht voor het sausje), 15 gram bloem, wat peper, zout en noot, een scheutje melk, paneermeel.

Bij de foto's: 1. Benoodigdheden voor de lapjes - 2. Stukje voor stukje afschrappen - 3. het paneeren - 4. een heel klein beetje boter is voldoende - 5. vóór het opdienen. Foto's: I. P. & R. S.

Het Familieleven in de **Sovjet-Unie**

Een treurig beeld.

(S.R.) Berlijn. — In elke geciviliseerde samenleving is het gezinsverband, het familieleven de pijler, waar alles op rust en geen enkele staat kan hieraan ongestraft tornen. Met de Sovjet-Unie hebben wij een duidelijk voorbeeld voor oogen tot welke excessen het aanleiding geeft, wanneer men dit oude beginsel, dat alle tijden door en onder alle rassen en godsdiensten voor heilig heeft gegolden, loslaat.

Anarchie is een te zachte benaming voor de verwording, die — sedert de communisten in Rusland het bewind in handen hebben genomen — in dit land aan den dag is getreden.

Lenin heeft het zijn aanhangers wel heel gemakkelijk gemaakt. Men kent in de Sovjet-Unie twee soorten huwelijken: bij de eene is het voldoende, wanneer de echtelieden een soort verbond sluiten, bij de andere zijn enkele formaliteiten verplicht. Doch deze zijn eigenlijk van nul en geenerlei waarde, want wanneer men wil scheiden, behoeft men slechts een briefkaartje te schrijven aan den Burgerlijken Stand en hiermede is de zaak geregeld. Hoe dat scheiden „per briefkaart" in de meeste gevallen in zijn werk gaat, heeft eens duidelijk in een Russische courant gestaan: „In bijna vijftig procent van alle scheidingsgevallen heeft de tweede huwelijkspartner er niets van geweten, dat de eerste partner voornemens was het huwelijk te ontbinden."

Men behoeft waarlijk geen psycholoog te zijn om na te gaan, dat het wettigen van zoo'n moraal aanleiding moet geven tot de meest weerzinwekkende excessen.

In het bolsjewistische partij-orgaan, de „Prawda", heeft eens letterlijk gestaan: „Een onderzoek heeft vastgesteld, dat de huidige chef van de G.P.U. in Tula, partijgenoot Ardetschow, zich in het bezit van 58 vrouwen en 102 kinderen verheugt. Dit record (!) heeft de genoemde in de korte spanne tijds van vijf jaar op zijn naam gebracht."

Verder hebben de Sovjet-bladen bericht van een man in Swerdlow, die het had klaar gespeeld 168 maal in het huwelijk te treden.

„*Emancipatie*".

Dit is dan het resultaat van de belofte van Lenin, dat hij den vrouwen de ketenen zou afnemen en haar dezelfde rechten zou geven als de mannen. Het jammerlijke huwelijksbeeld is slechts een symptoom van de „emancipatie". Andere symptomen zijn: acht millioen Russische vrouwen werken na haar „bevrijding" in manlijke beroepen, een half millioen in de bouwvakken, bijna drie millioen in de zware industrie en 400.000 in het transportbedrijf. Wat er onder deze omstandigheden van het gezin terecht moet komen, het gezin, waarvan de vrouw het middelpunt behoort te zijn, kan men gemakkelijk raden. Dat ziet men ook het beste aan de kinderen.

De sociale chaos, die de jammerlijke gezinstoestanden ten gevolge hadden, namen ten slotte zoo'n omvang aan, dat Stalin het noodig oordeelde om het langzamerhand over een anderen boeg te gooien. In 1935 liet hij officieus bekend maken, dat het familieleven hersteld diende te worden, doch in dit verband is er nog niets veranderd, hetgeen ons ten slotte ook niet behoeft te verwonderen.

De vrouw bij sport en spel in het nieuwe Duitschland.

Foto: L. P. & B. S.

Dikwijls wordt de meening geopperd, als zou het voor de werkende gehuwde vrouw onmogelijk zijn een goed gezinsleven te behouden en de harmonie in het huwelijk te bewaren.
Het spreekt vanzelf, dat wij, nationaal-socialisten, gekant zijn tégen den arbeid buiten het gezin der gehuwde vrouw. Maar wij hebben rekening te houden met omstandigheden welke niet zoo maar te veranderen zijn; men zie bijvoorbeeld maar eens naar Duitschland, waar ook de gehuwde vrouw in dezen oorlogstijd op alle plaatsen de mannen, die aan het front staan voor het behoud van hun volk, vervangen. Vele, ja zelfs zeer vele vrouwen daaronder zijn moeder. De practijk in Duitschland heeft bewezen wat er met vereende krachten ondanks alle opdoemende moeilijkheden kan worden bereikt.... als het maar mòet. Zoolang er ook hier gehuwde vrouwen zijn, die moeten meehelpen den kost verdienen, zoolang moeten de vrouwen, die dit niet noodig hebben, niet hun vooroordeelen, gepaard gaande aan oordeelen waartoe zij niet bevoegd zijn, daarover met een achteloos gebaar uitspreken.
Leest daarom eens met aandacht wat onze medewerkster, Cecil van der Schaaf-Corsten, erover zegt.

De werkende gehuwde Vrouw

Gehuwde vrouwen, die werken om het koopen van kwikjes en strikjes onder haar bereik te brengen, handelen a-sociaal, want zij nemen met haar inkomen iemand anders, die het wellicht hard noodig heeft, het brood uit den mond en het behoeft wel geen betoog, dat dit de gemeenschap niet ten goede komt. Dat dit aantal vrouwen zeer groot zou zijn, berust op een misverstand. Zorgvuldig samengestelde statistieken hebben een paar jaar geleden uitgewezen, dat 90% van de werkende gehuwde vrouwen dit doen uit noodzaa[k]. De uitdrukking [i]„BITTERE NOO[D]ZAAK" die hier[b]ij haast altijd wor[dt] aangevoerd, lijkt o[n]s slecht op haar plaa[ts]. Waarom eigenlijk i[s] deze noodzaak bitte[r]? Bedenkt u dat ee[n] goed. Aan het dá[...] zijn van de kinder[en] draagt de vrouw ge[en] grein minder v[er]antwoordelijkheid dan de man. Vervolgens heeft [zij] altijd beweerd deze kinderen lief te hebben; zij hee[ft] met haar moederzorgen ook jaren lang getoond h[en] lief te hebben, dat is te zeggen.... onder gunsti[ge] omstandigheden. Zou het onder ongunstige omstandi[g]heden nu plotseling BITTER zijn om haar moede[r]liefde te toonen? Zulk een bewering is toch ni[et] steekhoudend. En hoe staat het in deze kwestie m[et] haar gevoelens jegens haar man? In haar jeugd hee[ft] zij het als een ideaal beschouwd met dezen man h[et] leven te deelen in voorspoed en tegenspoed. In voo[r]spoed heeft zij nu al jaren het leven met hem gedeel[d]

AMBACHT[...]

EEN INTERESSAN[...]
IN DE BIJENK[...]

In de Bijenkorf te Amsterdam wordt een zeer interessante tentoonstelling gehouden van „Ambacht en Sierkunst in beeld en bedrijf". Een groot aantal stands vestigen de aandacht op deels oude, deels nieuwe handwerken, terwijl eenige groote foto's bij elke stand datgene verduidelijken, wat niet daadwerkelijk te toonen is.
Er is een stand van pottenbakkers, waar een jonge man met vaardige handen aan het werk is. Onder ademlooze stilte staat daar den heelen dag een groote drom menschen te kijken, hoe de vormlooze klei langzaamaan verandert in een sierlijke vaas.

Het mandenvlechten
Foto: I. P. & R. S.

Een eindje verder zit een boerin te spinnen; welk een belangstelling wordt ook hier aan den dag gelegd: iedereen wil de kans te baat nemen, nu eens van dichtbij te zien, hoe dat gaat en de prijskaartjes aan de kunstige spinnewieltjes worden keer op keer be[-]keken. Deze tak van huisnijverheid geniet op he[t] oogenblik aller aandacht en vele vrouwen nemen di[t] werk weer op.
Genemuider matten worden voor onze oogen ver[-]vaardigd; aan een eeuwenoud weefgetouw zit een oude man en weeft met weloverwogen bewegingen het sterke goed, waarvan de Staphorster boerenvrouwen haar rokken naaien.
Ander mooi handwerk voor en van vrouwen is t[e] bewonderen: er zit een Zeeuwsche kantkloster, di[e] met fabelachtige snelheid de klosjes door elkaar werpt. (Zou het verhaaltje waar zijn, dat elke kantkloster maa[r] één patroontje kent? En dat grootmoeders dit mooie handwerk aan een kleindochter leeren, die het op haar beurt weer aan een kleinkind doorgeeft?) Er zi[t] een Friezin, die poppen maakt. Uit haar kleine dorp Ureterp is zij naar Amsterdam gekomen om daar haar

u krijgt zij plotseling de kans hem te toonen hoezeer j LEVENSPARTNER is. — En deze prachtkans ou bitter zijn? Hoe zou dat mogelijk wezen? Als : al sprake is van bitterheid, dan is dit aan de zijde an den man, niet van de vrouw. Als een man het art op de rechte plaats draagt, als hij eergevoelig is ı verantwoordelijkheidsgevoel bezit, welnu, dan moet et voor hem *bitter* zijn, dat hij door tegenslag niet nger in staat is voldoende inkomsten in het gezin brengen.

e moeilijkheden, waarmede gij, werkende gehuwde rouwen te kampen krijgt, zijn te overwinnen, als j een ferme flinke vrouw zijt, maar de bitterheid ın Uw echtgenoot kunt gij niet wegnemen. Het iserabele gevoel, dat hem bezielt tekort te schieten zijn vermogen voor vrouw en kinderen te zorgen, ıt gevoel BLIJFT. Het is aan U hem dit gevoel zoo cht mogelijk te maken. Pink een paar tranen weg in ilte, als dat dan beslist moet maar toon hèm een ijmoedig gelaat. Bedenk iederen morgen, als gij u ngordt voor uw nieuwe zwaardere taak, dat gij alleen et in uw hand hebt het knauwend gevoel van uw htgenoot te verlichten. Beneem hem niet den moed blijven strijden voor betere levensvoorwaarden ı dat doet ge onherroepelijk, als ge u niet blijmoedig ont. Hoe wilt gij hem daartoe opwekken met een zeurig gezicht? Hoe kunnen uw troostwoorden, dat deze toestand in de naaste toekomst zal zijn opgeheven, overtuigend klinken, als uw uiterlijk deze overtuiging in beginsel al weerspreekt? Hoe kan het voor u BITTER zijn den man van uw keuze te helpen, te steunen en op te beuren. Een RIJK MAKEND gevoel moet dit zijn, een gevoel, dat staalt.

Bedenk, dat gij zult groeien in uw taak, dat uw kracht grooter zal worden naarmate zich nieuwe moeilijkheden voordoen. Dat is een natuurlijke eigenschap in iedere vrouw; het vrouwenkarakter is onnoemelijk plooibaar. Buit deze goede eigenschap uit, gij zult haar noodig hebben, want het mannenkarakter is niet plooibaar.

Iedere zaak heeft twee kanten. Wil uw nieuwe taak eens van den goeden kant bekijken. Gij, werkende gehuwde vrouwen dan, gaat het vijandelijke leven in, zooals dat heet, maar hoe verwijdt zich daar uw gezichtskring, hoe verbreedt zich daar uw blik, hoe mild wordt ge in uw oordeel. Hoe klein

---

Sierkunst

TOONSTELLING
AMSTERDAM

kunst te laten zien en als zij ons de popjes toont, die zij op bestelling naar foto's gemaakt heeft, begrijpen wij, dat zij iets bijzonders presteert. Graag maakt zij haar poppen in de mooie Friesche dracht, aartoe zoowel oorijzer als beugeltasch behooren. og andere vrouwen zijn aan het werk: reusachtige ındkleeden, gobelins, worden nog vervaardigd en bben recht op ieders bewondering.

atuurlijk zijn er nog tal van stands, die niet direct ouwelijke handwerken vertoonen; de volkskunst n vroeger en nu, op gelukkige wijze bij elkaar geegd, erkent ook het werk van den man, en naast n pottenbakker zien wij den zilversmid en den eubelmaker, wij zien Makkumer aardewerk (de briek is nog in handen van afstammelingen der chters uit 1700) en prachtig ijzersmeedwerk; fijne eldjes uit hertshoorn gesneden en heel oude ventsche „huven", de aardige korfjes, die in bruik waren vóór er manden en doozen en kisten stonden!

n bedrijf, dat op het oogenblik weer een hooge icht neemt, is de klompenmakerij, die natuurlijk ook vertegenwoordigd is en waarvoor ook heel veel belangstelling bestaat. Te bewonderen zijn voorts een Staphorster kamer met een zeer oude „broodspinde", een typische kast, die we tegenwoordig veel zien in het namaakantiek; eveneens een Hindelooper kamer, waar aan de beschildering der fleurige meubels gewerkt wordt.

Een bezoek is deze tentoonstelling overwaard; wij vertrouwen, dat zij zal beantwoorden aan het doel, de oude (en nieuwe) volksche kunsten opnieuw onder de aandacht te brengen en ons waardeering en bewondering hiervoor te leeren.

M. W.

In het weefgetouw

Foto: I. P. & R. S.

worden vele dingen, waaraan gij voorheen een belachelijke waarde hebt gehecht. En omgekeerd . . . . hoe krijgen andere dingen, die gij in uw welvaart niet achtte, thans een rijke beteekenis. Noemen wij in dit verband eens „DE GEZELLIGHEID VAN TWEE ONDER DE LAMP". Gij hebt vroeger die gezelligheid avond aan avond genoten, zoo zelfs, dat zij iets vanzelfsprekends leek; dat zij uw onvervreemdbaar eigendom leek. Thans; nu ze u grootendeels is ontnomen, nu het nog slechts een enkelen keer voorkomt, dat gij tweeën rustig onder de lamp zit, nu spitst u zich daarop, zooals U zich vroeger spitste op een bijzonderen uitgaansavond.

Nu gij de donkere diepten van het leven hebt geproefd, eerst nu dringt de ware beteekenis van TWEE ONDER DE LAMP tot de kern van uw gevoelens door. Gij ondergaat de warme beslotenheid daarvan, zóó intens, als gij nooit had gedacht deze te kunnen ondergaan. Daarnaast rijst dan meteen het gevoel te willen strijden voor het behoud hiervan.

NOOIT hebt gij dichter bij uw echtgenoot gestaan dan door dit gevoel . . . . de verdediging van de eenheid van het gezin. Nog NOOIT heeft uw begrip zoo open gestaan voor het besef, dat deze toestand bitter is voor hen en niet voor U. En in uw hart bloeit iets moois op, iets prachtigs, iets onbaatzuchtigs en gij knikt hem toe vol warm begrijpen. Gij ziet hoe hij daarvan ontroert. Met dezen blik maakt gij uzelf op slag tot zijn LEVENSKAMERAAD en hij zal zich dezen blik later herinneren, véél inniger dan hij zich ooit een samenzijn met u heeft herinnerd. Weest eens heel eerlijk, gij werkende gehuwde vrouwen: Waart gij voorheen ooit de LEVENSKAMERAAD van uw echtgenoot, of waart ge zijn . . . . levensgezellin? Weest er heimelijk trotsch op, dat ge dit hebt bereikt, het is als een brevet, dat menige vrouw nooit haalt.

Moeder komt thuis.

Foto: I. P. & R. S.

En nu uw verhouding tot de kinderen. Ge kunt u slechts weinig bemoeien met uw kroost. Zijn materieele nooden worden gelenigd door een vertrouwd iemand thuis, of wel, ge hebt het naar één van die prachtige inrichtingen gebracht, waar kinderen overdag worden verzorgd en opgevoed, het doet er niet toe . . . . eerst tegen den avond krijgt ge persoonlijk contact met de kinderen en hierover past een kleine beschouwing.

Menige, niet buitenshuis werkende moeder, zucht des avonds, dat zij moe is van de kinderen. Zij bedoelt hiermede, dat zij weer eindelooze moeite heeft gehad het eten erin te proppen, dat zij de kibbelenden meermalen heeft gescheiden . . . . dat zij zoo geschrokken is van de ingeslikte pruimenpit dat zij zich boos heeft gemaakt over wéér een gat in Karels broekje . . . ., dat Katrientje nogmaals heeft geweigerd tante Cato naar de tram te brengen, welk voorval is geëindigd in een urenlang gedrens . . . . kortom: de kinderen hebben weer zooveel van haar tijd en haar zenuwen gevergd, dat zij er zelfs niet aan toe is gekomen de fijne wasch in het weekwater te zetten.

Als men deze en dergelijke klachten hoort en deze klachten hoort men vaak — dan vraagt men zich onwillekeurig af: . . . . Is werkelijk ZIJ de beste moeder, die den geheelen dag om haar kinderen heen hangt, of is het de werkende gehuwde vrouw, die de kinderen den geheelen dag nu eens niet heeft verboden, die nu eens niets te maken heeft gehad met de gaten in hun sokjes en hun onwil tot eten en goede manieren? Hebt gij wel eens een werkende gehuwde vrouw des avonds zien thuiskomen in het gezin? De kinderen hangen haar lachend en stoeiend aan den hals; zij popelen om haar hun kleine wederwaardigheden te vertellen, of om haar hun kleine nooden toe te vertrouwen. Welnu . . . ., deze moeder is niet moe van de kinderen; mogelijk is zij moe van iets anders, maar tegenover de nooden van haar kinderen staat zij volkomen frisch en onbevangen. Het naar bed brengen van haar kroost, wat bij de vermoeid geworden huismoeder vaak zuchtend wordt volbracht, zijnde de laatste etappe van een kracht vergende taak, dit naar bed brengen is een feest voor de werkende gehuwde vrouw. Voor haar is het een geneesmiddel na een inspannende dagtaak.

Het is verre van ons een uitspraak te willen

Voor de klas

De onwillige

Terwijl ik bezig ben, onder het opschrijven van de namen der nieuwelingen, mijn eersten indruk en een opkomende hoofdpijn te verwerken, word ik opgeschrikt door een heidensch kabaal op den weg voor de school. Ik kijk naar buiten en mijn sombere vermoeden wordt bewaarheid.

Een „nieuwe", die den weg naar de wijsheid weigert te gaan, voortgesleurd door een moeder, die zich geen raad weet.

De jongen huilt niet, hij brult, hij raast en krijscht, rukkend om los te komen uit moeders greep. Hij laat zich vallen en wordt als een zak aardappelen voort gesleept. Als dat moeder te bar wordt, grijpt zij hem resoluut in zijn kraag en aan zijn broekspijp vast en draagt hem zoo de laatste meters tot aan de schooldeur. In de gang klinken de kreten nog harder en mijn klas spitst de ooren. Kijk nu die gezichten! Sommige jongens kijken angstig: krijgt een jongen uit een andere klas een pak rammel? Anderen wijden, uiterlijk tenminste, geen aandacht aan de herrie; dat zijn de knapen, die ik voortaan in de gaten moet houden. Een bangerd gaat huilen en een paar herriemakers, tuk op een heibeltje, rekken de halzen: Daar is wat te doen.

De deur vliegt open en de onwillige wordt binnengeduwd. Ik ga naar hem toe en tracht den jongen te kalmeeren. Voorloopig geen kans.

De moeder vlucht en denkt: „knap jij het maar op". De jongen wil zijn moeder achterna, maar ik ben eerder bij de deur dan hij. Ik weet niet of ik hem een flinken tik moet geven of zoete broodjes bakken. De klas kijkt scherp toe en dus moet ik „de baas" blijven. Geen praten helpt mij, dus pak ik hem zacht bij zijn arm en neem hem met eenigen dwang mee naar een bank ver van de deur. Dat lukt. Maar in de bank gaat hij niet. Hij laat zich vallen en brult als een bezetene. Ik laat hem liggen brullen en ging verder met mijn klas, tot hij wat vermoeid raakt van inspanning. Toen ik bij hem kwam om hem in de bank te zetten, sprong hij, als een eekhoorntje zoo vlug, op en . . . . schopte mij een blauwe scheen. Blijkbaar vond hij het toen welletjes want gedwee ging hij zitten.

Na school nam ik hem apart en vroeg, of hij zoo dwaas zou blijven doen, dat de andere jongens hem uitlachten. Geen antwoord. Ik vroeg waarom hij mij schopte. „Ik heb jou toch ook niet geschopt of geslagen?"

Toen kwam de aap uit de mouw. Met horten en stooten vertelde hij, dat moeder en vader hem hadden bang gemaakt voor school, waar „ze" zijn streken er wel uit zouden slaan. Ik beloofde hem, dat hij alleen voor iets héél ergs misschien ooit een klap zou krijgen, en gaf hem meteen, een steuntje: „En jij doet nooit iets heel ergs, hé?"

Een onverstandige moeder had een onhandelbaar, onwillig kind naar school gesleurd en kreeg een rustigen jongen weer thuis. En ik had een blauw-geschopt been.

---

doen in deze, de meeningen hieromtrent zullen ongetwijfeld uiteen loopen, maar één ding staat vast . . . . zoomin als een vader, die toch ook den geheelen dag afwezig is, van zijn kinderen vervreemdt, zoomin vervreemdt de buitenshuis werkende moeder van haar kinderen. Integendeel zij staat vaak dichter bij hen en daardoor ook dichter bij haar man. Dit is uiteindelijk haar loon voor haar dubbele taak.

Gij werkende gehuwde vrouwen, gij die toont een dubbele taak aan te kunnen, werkt ook aan uzelf. Stijgt uit boven alles wat klein is en benepen. Uw onbaatzuchtigheid zal door de jaren uitgroeien tot een blijmoedigheid, die u groot zal doen zijn bij het nederigste werk.

Gij WERKENDE GEHUWDE VROUWEN, voedt uw dochterkens op tot krachtige vooruitstrevende menschen. Nederland zal in de naaste toekomst behoefte hebben aan ferme flinke vrouwen, die niet alleen het leven aandurven, maar die een open oog hebben voor de nooden van anderen; vrouwen, die een krachtig sociaal gevoel bezitten en zullen helpen meebouwen aan de belangen van de gemeenschap!

C. S.

N·S·V·O· NIEUWS

Jaarmarkt te Haarlem.

Op 2 en 3 Februari hield Haarlem zijn jaarmarkt, welke zeer geslaagd mag heeten.
De districtsleidster, kam.ske de Gelder-Snijders, opende de markt in naam van de landelijk leidster, die door verkeersmoeilijkheden niet tijdig aanwezig kon zijn. Zij gaf een kort overzicht van de verrichte werkzaamheden in het afgeloopen jaar, waarvan in het bijzonder de laatste maanden in het teeken van het Oostfront stonden. Niet alleen konden er in dit district 350 doozen met kleedingstukken worden ingepakt, ook 55 warme truien werden er extra gebreid en op verzoek van de N.S.V.O. werd er medewerking verleend bij het opbreien van de verzamelde wol.
Een en ander was oorzaak, dat de jaarmarkt dit keer niet, zooals andere jaren, vroeger kon worden gehouden, terwijl ook het aanwezige goed niet zoo omvangrijk was. Mede een gevolg van de uitreiking van goederen welke reeds door dringende behoefte aan minderbedeelden was uitgereikt.
Kam.ske de Gelder riep de vrouwen op om — al hebben zij dan ook reeds veel werk verricht — met nòg meer krachten al hetgene te doen wat nog zoo noodig gedaan moet worden.
Van zijn belangstelling gaf ook de burgemeester van Haarlem, kam. Plekker, blijk door zijn aanwezigheid en een warme toespraak. Ook van Duitsche zijde was er groote belangstelling.

Kampen.

Van hieruit wordt gemeld, dat men druk bezig is met de voorbereiding van de Jaarmarkt, die einde Maart gehouden wordt. Daartoe belegde Kampen op 9 Februari j.l. een opkomst in het groot om te bespreken wat er alzoo gedaan moet worden.
Uit Kampen hebben twee kameraadskes zich kunnen overtuigen van de goede zorgen, welke moeders ondervinden in Huize Kerstendal te Arnhem, waar deze beide kameraadskes een welverdiende rust konden genieten. Beiden zagen er geheel opgemonterd uit en een was zelfs 4 pond áángekomen! Een aardige vermelding is, dat men zelf een dagboek heeft bijgehouden en het behoeft geen betoog, dat er heel wat verteld werd aan de belangstellenden!

Hilversum.

De Hilversumsche N.S.V.O.-sters zijn den laatsten tijd zeer actief geweest. Niet, dat zij dat anders niet zijn, o neen, Hilversum werkt hard.
Er waren nu echter weer eens van die extra werkjes op te knappen, die zoo echt thuis hooren in de N.S.V.O. en die — ondanks de drukke loopende werkzaamheden — met evenveel opgewektheid en zorg worden verricht.
Daar was de verzorging van den verkoop der kinderpostzegels — dat was zoowaar geen kleinigheid waarvoor men plotseling wordt geplaatst. Deze mocht dan ook bijzonder geslaagd heeten, want de opbrengst was nog hooger dan het vorige jaar.
Heel wat breiwerk is er ook afgeleverd voor het Oostfront en thans is alles druk in de weer met het breien van truien en sokken voor den Jeugdstorm.
Als allen zoo nijver bezig zijn als in Hilversum . . . dan behoeft er waarlijk niet gezegd te worden: de N.S.V.O. doet niets!

Stadskanaal.

Om de veertien dagen houdt de N.S.V.O. hier een bijeenkomst. Het is verheugend steeds weer te kunnen vaststellen, dat de opkomst zoo goed is.
Begin Maart zal er hier een jaarmarkt worden gehouden en men is druk bezig met het vervaardigen van mooie en nuttige handwerken. Maar . . . om twee dagen lang jaarmarkt te houden moet er heel wat zijn en daarom roept de groepsleidster nog eens met klem allen op, die nog niets hebben ingeleverd! Alles is welkom.
Dus aan den slag, kameraadskes in Stadskanaal!

Op 13 Februari werd er te Groningen een groote bijeenkomst der N.S.V.O. gehouden, waar de Landelijk Leidster sprak. De foto's toonen links de Landelijk Leidster kam.ske de Ruiter en rechts het aandachtig gehoor. Foto's: Persdienst N.S.B.

Behandelt U

Uw schoenen wel goed?

Van onze kleeding piekeren we tegenwoordig wel haast het meest over onze schoenen. Nieuwe zijn maar niet lukraak te krijgen. We zullen daar dan ook geen tijd aan besteden, tenzij we zoo gelukkig zijn een bon te hebben.
Maar in dezen tijd hebben we geleerd, dat we vroeger soms wel wat erg luchthartig met onze spulletjes omsprongen. Er zijn van die huishoudens die keurig netjes geregeld verloopen, en dan zal het ons allemaal wel eens overkomen zijn, dat we dachten: „Hoe lapt zij het hem toch, alles ziet er keurig uit, en wat doet ze lang met haar kleeren . . ."
Welnu, wij geven U een paar plaatjes, waaruit U kunt zien, hoe U Uw schoenen zoo goed mogelijk kunt onderhouden. Zooals U ziet heeft U er eigenlijk niets bijzonders voor noodig; een borsteltje, wat schuurpapier, een beetje vaseline, een lapje. Voor de rest is het slechts aandacht en zorg.
Als U in het gelukkige bezit van meer dan één paar schoenen bent, raden wij U zeer aan, niet te lang achter elkaar, hetzelfde paar te dragen. Dit gebeurt zoo gauw uit gemakzucht; soms is men beslist aan een bepaald paar gehecht . . . Maar toch, het is veel beter ze te verwisselen.
In huis draagt U zooveel mogelijk slofjes of muiltjes.
Zijn Uw schoenen in het winterseizoen nat en vol modder geworden, behandelt U ze dan extra met aandacht. Nooit bij de kachel drogen. Het beste is, ze op te proppen met kranten en ze zoo rustig te laten drogen. Dan borstelt U in alle hoekjes en naadjes het vuil er goed uit en dàn pas kunt U met schoensmeer of wat U er voor gebruikt, gaan inwrijven.
Lakschoenen behandelen we nu en dan met wat witte was of indien nog voorradig vaseline, dit voorkomt het leelijke barsten. Peau de suède schoentjes kijken we ook eens goed na. Vindt U er nare glimmende plekken op, dan behandelt U deze voorzichtig met wat fijn schuurpapier. Vervolgens houdt U ze boven den wasem van kokend water en borstelt ze op met speciale borsteltjes die in den handel verkrijgbaar zijn. Is de kleur wat flets geworden, dan zijn er diverse watertjes in den handel die wonderen kunnen bereiken.
Laat U ook bijtijds Uw schoenen maken.
Niet blijven rondloopen met kleine mankementjes als losgelaten naden. Ook vooral op die leelijke scheeve hakken letten. Een schoen die bijtijds gemaakt wordt, verliest niet zoo gauw zijn model.
Ook het gebruik van schoenspanners verdient aanbeveling, hierdoor komen de schoenen weer prachtig in het model.

Bij de foto's (van boven naar beneden):

Stoom kan wonderen doen bij peau de suède
Onze oude schoenen
Vaseline op lakleer
Proppen papier in natte schoenen
Een dergelijk borsteltje moet U wel hebben
Een stukje schuurpapier bij vette plekjes
Spanners, voor het behoud van Uw schoenen

Foto's: I. P. & R. S. v. d. Broek

De Familie Eekhoorn

door Mad Tel

Jullie kent toch allen wel het aardige, kleine eekhoorntje? Dat vlugge bruine diertje met den mooien pluimstaart en de guitige kraaloogjes?
Als je wel eens met moeder gaat wandelen door het bosch en er zijn niet zoo heel veel menschen op den weg, dan komt zoo'n eekhoorntje wel eens van achter een boom vandaan om het hoekje gluren en kijkt je heel verbaasd aan en .... wèg is het weer.
Even later zie je het dan heel hoog in een boom, heel even maar want wéér is het vlug verdwenen.
Nu ga ik jullie eens vertellen hoe het in het familieleven toegaat bij de eekhoorntjes.
Wat? Zouden die geen eigen huisje hebben zeg je? Nu, en òf. Luister maar:
Heel diep in het groote bosch staat een lief klein huisje, met leuke roode dakpannetjes en een frisch groen geschilderde deur met onderdeurtje. Vader eekhoorn heeft een hartje in de bovendeur gemaakt, zoodat moeder eekhoorn direct kan zien of het de melkboer of de bakker is, die heeft aangebeld. Want je moet weten, dat moeder eekhoorn een vlijtige huisvrouw is. Ze staat des morgens al om vijf uur op. Dan gaat ze gauw een kopje eikelthee zetten voor vader en de zes jongens. Vader moet om zeven uur naar het werk, dus die mag nog een uurtje blijven liggen. Maar de jongens moeten er ook vroeg uit, want zij moeten later flinke eekhoornmannen worden en jong geleerd, oud gedaan!
Die gaan, na gezellig bij moeder in de keuken een kopje thee te hebben gedronken, op weg om eikels en de witte bloemetjes van de doovenetel te zoeken. Van de eikels zet moeder later dan heerlijke thee en van de bloemetjes wordt er honing gemaakt, want jullie weet toch wel, dat er honing in die witte bloemetjes zit!
Als de zes bengels dan een uurtje later terugkomen, heeft moeder een stapel heerlijke boterhammen met eikeblaren klaargezet. En die gaan er grif in, dat verzeker ik je.
Dan wordt het voor de jongens tijd om naar de eekhoornschool te gaan, waar ze goed leeren rekenen en ook gymnastiek beoefenen, want ze moeten vlug en lenig blijven.
Als vader naar zijn werk is gegaan, veegt moeder de keuken aan en gaat het eten voor den middag klaar maken. Schijnt het zonnetje lekker, dan gaat ze op een krukje buiten zitten aardappels schillen. Om twaalf uur komen vader en de jongens thuis en dan wordt er gegeten en aan tafel verteld wat er dien dag gebeurd is.
Dan heeft moeder natuurlijk den afwasch en als ze daarmede klaar is, gaat ze eens eventjes aan de deur staan, de armen onder haar grooten geruiten boezelaar en rust even uit.
Buurvrouw Pluimstaart, die even verderop woont in een wit huisje met groene dakpannetjes, komt ook wel eens zoo na het middaguurtje een praatje met moeder maken.
„Ach, ach, buurvrouw, zegt ze dan, slijten Uw jongens hun sokjes ook zoo gauw?"
„Mensch, praat me er niet van, zucht moeder dan, ik weet niet waar ik het stopgaren vandaan moet halen, zóó vlug zijn mijn jongens in het gaten-loopen!"
Maar beide eekhoornmoeders houden daarom evenveel van de soms ondeugende maar eerlijke jongens en al heel gauw vertellen ze elkaar wat de jongens al op school hebben geleerd.
„O, jee, roept buurvrouw Pluimstaart, ik moet zien dat ik gauw wegkom, buurvrouw. Ik moet de aardappels nog opzetten en m'n man komt zóó thuis!"
Het allergezelligste is het 's avonds, als ze met z'n allen knus om de ronde tafel zitten onder de lamp. Moeder met een breikous, vader met zijn pijpje en de jongens met hun huiswerk. Dan wil 't wel eens, dat moeder ineens opstaat en in de kast kijkt. De jongens kijken dan vol verwachting naar moeder, want ze weten wel: moeder heeft zeker een verrassing.
En ja, hoor, daar komt moeder met een paar heerlijke zelfgebakken beukenootkoekjes aanzetten. Nou, dat lusten ze wel. En vader legt er zijn pijpje even bij neer, want hij lust ook wel wat lekkers.
Om acht uur is het bedtijd voor

Vervolg op pag. 15

Teekening: Cor van Deutekom

Verwilderde Jeugd

Onder bovengenoemd opschrift publiceerde „Het Vaderland" van 20 Februari j.l. het volgende stukje:

Inval in een dansgelegenheid.

De Rotterdamsche politie heeft Woensdagavond met succes een inval gedaan in een pand aan de Eerste Gysinghstraat alhier. In een klein, berookt lokaaltje van 40 vierkante meter bevonden zich 80 danslustigen, meisjes van 14, 15 en 16 jaar en jongens van 18, 19 of ouder. De leider was een bloemenkoopman, de dansmeester een kleermaker en de pianist een studeerend musicus. Dat een dergelijke gelegenheid aanleiding gaf tot ongewenschte toestanden, laat zich begrijpen. Alle aanwezigen zijn met overvalauto's naar het hoofdbureau van politie overgebracht. Om de zaak uit te zoeken heeft de politie alle aangehoudenen den heelen nacht opgesloten gehouden.
Daarbij heeft men een ontstellende ervaring opgedaan.
Er werd maar door een klein gedeelte der ouders naar de kinderen geïnformeerd! Meer dan de helft scheen zich er weinig om te bekommeren of hun kinderen 's nachts thuis kwamen. Men vraagt zich af, wat er van een jeugd, die in een geheim danslokaal vermaak zoekt en waarop zoo weinig door de ouders gelet wordt, terecht moet komen. Ongetwijfeld zal thans de kinderpolitie zich met de gevallen, die wijzen op verwaarloozing, bemoeien.

Tot zoover dit bericht, waardoor velen van ons zich vol afschuw en ontzetting zullen afvragen: waar ligt de fout?
Zij, die zelf nog jong zijn of zich jong voelen, weten wel, dat het avontuurlijke trekt, het onbekende prikkelt tot onderzoek en vooral dat wat verboden is een eigenaardige aantrekking uitoefent op jonge menschen en kinderen.
En er zullen dan ook velen vergoelijkend zeggen, dat hieraan niet de opvoeding alleen schuldig kan zijn, want wij leven immers in „de eeuw van het kind"!
Het ligt ook niet uitsluitend aan de opvoeding. Vergeet U niet, dat er aan de factor „opvoeding" twee facetten zijn: het aankweeken van goede (sociale) neigingen en het *tegengaan* van de verkeerde (anti-sociale) neigingen. Welnu, in den tijd, de „eeuw van het kind", die hopelijk voor goed achter ons ligt, werd wèl voldoende aandacht besteed aan de eerste zijde van de opvoeding, maar *de andere zijde is verwaarloosd.*
In ons land kwamen we langzamerhand onder invloed van de, op zijn zachtst uitgedrukt „Montessori-methoden", waardoor de wil van de kinderen zóó hevig werd ontzien, dat er „Montessori-kindertjes" ontstonden, die zeer zeker wèl origineel en daardoor grappig waren in hun prille jeugd, maar die later uitgroeiden tot onuitstaanbare, pedante kwasten of lastige individuen, hinderlijk voor hun omgeving. En wat was de voornaamste oorzaak hiervan?
De opvoeders, de ouders, zagen niet in hun kinderen toekomstige staatsburgers, die zich moeten leeren aanpassen in den staat, waarin

---

Vervolg van pag. 14

de jonge eekhoorntjes. En ze sputteren niet eens tegen, zooals jullie menschenkindertjes dat wel eens doen. Maar ja, de eekhoorntjes zijn zoo langzamerhand dan ook wel erg moe geworden en ze vallen meteen in slaap... nadat ze hun avondgebedje hebben opgezegd. En zoo is er dan weer een dag voorbij in de familie Eekhoorn. . . . Als jullie in het bosch eens zoo'n eekhoorntje tegenkomt, vraag dan maar eens of je een keertje meemag!

Een kijkje op de Jaarmarkt der N.S.V.O. te Haarlem. Er is drukte bij de „snert"-tent!

Foto: Peperkamp.

zij leven, maar werden beheerscht door den geest van „individualiteit" en „humaniteit" en praatten na, dat de vrije wil van de kinderen ontzien moest worden. Net zoolang tot ze merkten, dat die vrije wil zóó was ontzien, dat ze hun kinderen niet meer regeeren konden. Dan moesten ze maar moedeloos toezien, hoe de kinderen regeerden en hoe de kinderen uit dien veelgeprezen vrijen wil een minder gewenschte richting insloegen. Dan moeten we de fout schrijven op rekening van onmacht van de zijde der ouders, die door te groote toegeeflijkheid in den tijd van de eerste jeugd is ontstaan. Maar er is nog een andere mogelijkheid. Zouden b.v. die ouders zèlf hun kinderen het slechte voorbeeld geven van een leven zonder orde of regelmaat, zoodat het hun onverschillig moet laten, waar hun zoon of dochter den nacht doorbrengt? Om niet te spreken van een nog ongunstiger mogelijkheid, n.l. dat de ouders, die den geest van den nieuwen tijd niet kunnen of willen verstaan, *opzettelijk* hun kinderen vrijlaten om op deze wijze hun minachting te toonen voor elken maatregel, die voor het welzijn van de gemeenschap wordt genomen — nee, dat zou toch al te ongerijmd zijn!

Moet een kind dan voortdurend onder vaders of moeders toezicht staan, mag het nooit eens alleen uitgaan? Natuurlijk moet dat mogelijk zijn en het wordt ook mogelijk gemaakt door b.v. de jeugdherbergen, den Jeugdstorm, waar de zelfstandigheid van de jongens en meisjes in behoorlijke banen geleid wordt. En hierbij zal niet vergeten worden, dat de vrije wil van het opgroeiend geslacht zich noodzakelijkerwijs zal moeten richten naar het algemeen belang van de maatschappij, omdat omgekeerd de maatschappij nog nooit rekening heeft kunnen houden met elk individu afzonderlijk en diens eigenaardigheden.

We hebben nu genoeg getheoretiseerd over „individu", vrije wil, de eeuw van het kind e.d., wordt het niet hoog tijd, dat we overgaan op: de practijk ten dienste van het algemeen belang?De in-treurige toestanden, die door den inval te Rotterdam aan het licht zijn gebracht, zijn niet te verontschuldigen als uitvloeisel van den tijd van „vrijheid" dien we achter den rug hebben. Dan is er nog een uiting van een bakvisch, waarvan ik in de Leidsche tram de woorden opving: „Je mag (een leelijk woord) bij ons niet meer in een café, niet naar de bios 's avonds en na achten niet buiten . . . . nou moe, wat heb-ie dan nog aan je leven!"

Zouden dergelijke jongelui, die buiten de opgesomde „pretjes" er geen andere schijnen te kennen, niet veranderen in den Jeugdstorm? Misschien, wanneer ze hebben geleerd van de tochtjes in de vrije natuur te genieten, zullen ze inzien, dat de pretjes in bedompte rookerige dansgelegenheden daarbij vergeleken maar van een twijfelachtig genot zijn. En anders zullen ze het zeker mòeten leeren! En dan liefst van het begin af aan.

De nationaal-socialistische vrouwen zullen met de opvoeding beginnen in den geest van het algemeen belang en de Jeugdstorm zal die taak aanvullen, de onderwijzers en leeraren zullen er het hunne toe bijdragen en de vrije tijd kan veraangenaamd worden door de Nederlandsche Jeugdherberg-Centrale.

J. G. v. d. HEIJDEN—
BOEKHOLTS VAN KLOPPENBURG

Zeeuwsch boerinnetje - Foto: I. P. & R. S.

Huishoudelijke wenken

Vuurvast materiaal

De laatste jaren is er zeer veel keus in het vuurvaste aardewerk en glas. Niet alleen ziet men er de gebruikelijke schaaltjes en schoteltjes van, maar ook koffiekannen, eierdopjes, bekers, ja zelfs heele ontbijtserviezen.
Het is sterker dan het gewone aardewerk en practisch omdat men het steeds op een warme plaat of in den oven kan zetten. Het zal dezen winter te pas komen als men even een beker melk wil opwarmen of een restje eten op temperatuur wil brengen door het op de kachel te plaatsen. Toch zij er hier op gewezen, dat geen enkel vuurvast voorwerp bestand is tegen een open vlam of sterke plaatselijke verhitting. Op een gelijkmatig verwarmde bovenplaat van een kachel zal het 9 van de 10 keer goed gaan, maar de kans blijft bestaan dat het voorwerp gaat barsten. Men doet daarom goed op de heete kachel een treefje van ijzeren vlechtwerk te leggen en daarop het schaaltje te plaatsen.
Verkeerd is ook het schoteltje op een asbestplaatje op de gasvlam te zetten.
Niet alleen dat men daardoor groot risico loopt om scherven te maken, maar het beteekent onzuinig gasverbruik.
De vuurvaste schalen van emaille kunnen de open vlam wel verdragen en zijn zeer practisch om een restje even op te warmen en netjes op tafel te brengen. Zeer handig zijn de emaille schoteltjes met vakverdeeling. Hierin kan men een completen maaltijd — aardappelen, vleesch en groenten gescheiden warm houden en toch smakelijk opdienen. Een uitkomst voor laatkomers!

Hoe onze kousen te sparen

Willen wij den levensduur van onze kousen verlengen, dan moeten ze ook zeer zorgvuldig behandeld worden. Het is het beste een paar kousen nooit te lang te dragen en steeds te zorgen dat ze niet al te vuil worden, want om ze dan weer schoon te krijgen, moeten ze te sterk gewreven worden, waar de vezel veel van te lijden heeft. Het beste is ze een nacht te weeken in lauw of koud water en daarna in een lauw sopje te wasschen. Vooral niet te veel op de hand wasschen. Het is beter de kousen door het sop te knijpen. Zoolang spoelen tot al de zeepresten er uit verdwenen zijn en daarna niet wringen maar uitknijpen. Door het drogen in de buitenlucht blijven de kousen het mooist. Dus niet bij kachel of verwarming drogen.
Rol de kousen voor het opbergen op en sla den sterken boord er omheen, zoodat deze de kousen als het ware beschermt.
Nieuwe kousen kunnen we voor het dragen eerst in het water met zout of azijn spoelen. Het weefsel wordt dan sterker en elastischer en men heeft minder kans er direct een ladder in te trekken.

„Een vloot geeft zich over," door Klaas Smelik — Uitgave: N.V. De Arbeiderspers, Amsterdam.
Een boek voor mannen — hoewel zich zeer zeker vele vrouwen hiervoor ook zullen interesseeren, vooral nu. Het boek behandelt namelijk op deskundige wijze beschreven (tenminste voor zoover wij als leek op het terrein der oorlogvoering ter zee dit kunnen beoordeelen!) den tocht van het Russische Oostzee-eskader in den tijd, dat de geheele wereld de oogen gericht hield op Port Arthur.
Port Arthur — daar waar dit eskader de zeestrijdkrachten van Port Arthur tegen de Japansche vloot moest gaan steunen. Wij herinneren het ons nog wel uit de geschiedenis: het werd een tragische tocht, met als eindresultaat de algeheele overgave van het eskader.
Omdat schrijver door de zuiver technische beschrijving heen de geschiedenis weeft van de verschillende menschen, die direct en indirect te maken hadden met dezen tocht, is het boek zeer leesbaar óók voor den leek. te L.

Wat men vroeg

Mevr. A. te E. vraagt hoe zij lid kan worden van de N.S.V.O.
Meldt U zich aan bij de plaatselijke leidster der N.S.V.O. of anders bij het Hoofdkwartier, De Lairessestraat 153, Amsterdam-Zuid.
Kam.ske B. te U. vraagt hoe het toch komt, dat er den laatsten tijd zoo weinig vergaderd wordt in het land. Vroeger las zij daar veel meer over dan in de laatste nummers van ons blad.
De oorzaken zijn zeer redelijk: in de eerste plaats hebben de kameraadskes in het geheele land het ontzettend druk gehad den laatsten tijd. Kinderkerstfeesten, Oostfrontpakjes, breien voor het Oostfront, enz. enz., dit alles vergt veel voorbereiding er veel tijd. Ook alles door de moeilijke verkeersomstandigheden enz., kunnen sommige vergaderingen geen doorgang vinden. Zoodra het voorjaar zich aandient zal kam.ske B. zeker weer in de gelegenheid zijn vergaderingen te kunnen bijwonen. Tot zoolang moet kam.ske B. maar flink breien voor het Oostfront!
Wanneer komt de landelijk leidster nu eens bij ons spreken? vraagt men ons zoo dikwijls.
De landelijk leidster sprak laatst nog te Groningen. Men moet in die plaatsen, waar zij nog niet kon komen, even geduld hebben. Vergeet niet, dat kam.ske de Ruiter het onnoemelijk druk heeft met allerlei mogelijke zaken welke zij voor de N.S.V.O. opknapt. Er gaat veel tijd zitten in het bezoeken van de afdeelingen, het opzetten van nieuwe diensten en wat al niet. Ook al met het oog op de verkeersstagnaties kon de landelijk leidster geen gevolg geven aan vele uitnoodigingen om eens spoedig te komen. Door Uw geduld, kameraadskes, helpt ge den toch al moeilijken arbeid der landelijk leidster bevorderen en eens te vlugger zal zij dan in de gelegenheid zijn ook in Uw kring of district te komen spreken.

Zoekpraatje

Waar is het booze opzet....?

„Tine, hoe was het in Amsterdam!"
„O, nogal vervelend, Doortje, ik ben eigenlijk voor niets geweest. Die kringleidster was er niet."
„Wàs ze er niet!?"
„Nee, ze scheen verhinderd te zijn. Iemand vertelde me, dat ze haar omstreeks dien tijd in een café had zien zitten. Of het waar is weet ik natuurlijk niet. Misschien had ze er bovendien wel een goede reden voor ...."

„Doortje, wat voor resultaat heeft Tine in Amsterdam gehad?"
„Heelemaal geen, kameraadske Klap. De kringleidster was er niet."
„Hè?! Waarom niet?"
„Ja, dat is niet bekend. Ze zat in een café terwijl Tine er was, misschien vond ze dat gezelliger ...."

„Kameraadske Klap .... wat hoor ik, is Tine voor niets naar Amsterdam geweest?"
„Inderdaad, mevrouw Hoog, de kringleidster heeft haar rustig voor niets laten komen en zat zelf onderwijl in een of ander café!"
„Zoo ....? Dat is ook geen goed voorbeeld voor de anderen!"
„Nee, dat is het zeker niet .... en dit hebben we nu toevallig gemerkt, maar wie weet, wat we allemaal *niet* gemerkt hebben ...."

Enzoovoort.
Waar is het booze opzet ....? Nergens, maar daarom doen dergelijke verhalen niet minder kwaad!

Toch nog beleefd!

Een kameraadske ten platte lande vond op haar tuinhekje met krijt geschreven:

„Stikt"

Dus niet zoo maar „stik", doch keurig in den derden persoon.
Altijd beleefd!

Nijvere Handen

Jongenspakje (Leeftijd ongveer 3 jaar).

Benoodigd materiaal ca. 150 gr lichtblauwe koordwol; 6 breipennen No. 3, 6 groote parelmoerknoopen, 8 kleine.

Breipatroon: A) 1 recht, 1 averecht, B) 1e pen: 2 averecht, 16 recht; 2e pen: 2 recht, 16 averecht; 3e-10e pen: tricotsteek; 11e pen: 9 recht, xx 2 averecht, 16 recht, vanaf xx herhalen; 12e pen: de rechte st. recht, de averechte st. aver. breien; 13e-20e pen: tricotsteek.

Broekje: Opzetten 70 st. 1e-16e pen: in patroon A, in de 8e pen 3 knoopsgaten breien. Vanaf de 17e pen in patroon B breien. 81e pen. Nu van de middelste st. 3 st. breien en voor de middelste st. 2 st. samenbreien. Om de 4 pennen steeds 2 st. samen en in het midden steeds aan beide kanten 1 st. meerderen. Vanaf de 95e pen aan het begin van elke pen 5 st. laten staan, totdat het kruisje alleen over is, nu het achtergedeelte in tegenovergestelde wijze breien. Dan langs de pijpen de st. nemen en 8 pennen in patroon A breien en afkanten.

Blousje, Rugpand: Opzetten 70 st. 1-18e pen: in patroon A. Vanaf de 19e pen in patroon B. Aan het begin van de 83e en 84e pen voor het armsgat 5 st. van de 85e—90e pen 1 st. afkanten. Aan het begin van de 119e-122e pen 9 st. afkanten, de rest in eens.

Voorpand tot aan de 98e pen gelijk aan het rugpand. In de 99e en het breiwerk in het midden deelen, aan het begin van de 100e pen 6 st. afkanten, dan steeds in elke 2e pen 1 st. tot 18 st.
In de 119e en 121e pen aan het begin 9 st. afkanten.

Mouw: Opzetten 42 st. 1e—28e pen, in patroon A. Vanaf de 29e pen: in patroon B. Aan het begin van de 115e en van elke volgende pen 2 st. afkanten. In de 129e pen alle st. afkanten.

Voor het randje aan het rugpand 30 st. opnemen en 8 pennen in patroon A breien, aan het voorpand 45 st. opnemen en 8 pennen in patroon A breien.

Foto I.P. & R.S.